

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce společnosti **G. N. a. s.**, zast. Mgr. Petrem Hostašem, advokátem se sídlem v Praze, advokátní kancelář Čížek Hostaš a spol., Na Struze 1740/7 proti žalovanému **Českému telekomunikačnímu úřadu** se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu ze dne 15. 2. 2006, č. j. 10 Ca 27/2004 - 74,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se z a m í t á .**
- II. Žalovanému s e náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel se včas podanou kasační stížností ze dne 28. 3. 2006 domáhal zrušení shora uvedeného pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým soud zamítl žalobu proti rozhodnutí předsedy Českého telekomunikačního úřadu ze dne 2. 2. 2004, č. j. 25352/2003-603. Napadeným rozhodnutím žalovaný na základě odvolání stěžovatele změnil rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „ČTU“) ze dne 19. 7. 2003, č. j. 125444/2003-602/VIII, ve věci porušení § 53 odst. 1 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů (dále jen „telekomunikační zákon“), při poskytování telekomunikačních služeb se zvláštním tarifem, a ve věci uložení pokuty ve výši 2 500 000 Kč, faktický závěr o porušení právních předpisů však žalovaný potvrdil. Původně byla rozhodnutím Úřadu jako orgánu prvního stupně stěžovateli uložena pokuta za porušení ustanovení § 97 odst. 1 písm. k) telekomunikačního zákona. Dle napadeného rozhodnutí stěžovatel vykonával telekomunikační činnosti v rozporu s ustanovením § 53 odst. 1 telekomunikačního zákona, s Číslovacím plánem veřejných telefonních sítí ze dne

6. 9. 2000 ve znění jeho „Změny“ ze dne 24. 6. 2002, a s podmínkami stanovenými generální licenci č. GL-25/S/2000 ze dne 2. 11. 2000. Za toto protiprávní jednání mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 000 Kč podle ustanovení § 97 odst. 1 písm. k) a t) telekomunikačního zákona.

Městský soud považoval žalobu za nedůvodnou, když dospěl k závěru, že stěžovatel je odpovědným za správní delikt ve smyslu ustanovení § 97 odst. 1 písm. k) a § 97 odst. 1 písm. t) telekomunikačního zákona. Výši uložené sankce pak shledal přiměřenou vzhledem k povaze protiprávního jednání stěžovatele.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje zákonný důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem. Stěžovatel uvádí, že na jeho jednání nelze aplikovat generální licenci č. GL-25/S/2000 (dále jen „generální licence“), neboť žalobce služby s názvem ProfitCall900, ProfitCall906 a ProfitCall909 na základě této generální licence neposkytuje, a k jejímu porušení proto nemohlo dojít. Tato licence je určena pro provozovatele veřejné telekomunikační sítě, resp. poskytovatele telekomunikační služby, spočívající v připojení poskytovatelů obsahu služeb se zvláštním tarifem do veřejné telekomunikační sítě, což vyplývá z čl. 5 této licence, který rozlišuje mezi poskytovatelem služeb a provozovatelem veřejné telekomunikační sítě. Dále tvrdí, že služby spočívající v kompletacích, úpravách nebo jiném zpracování, na které se generální licence vztahuje, stěžovatel v souvislosti s výše uvedenými službami neprovozuje. Soud tak posoudil nesprávně otázku závaznosti generální licence pro stěžovatele.

Pokud jde o Číslovací plán, nemohou závěry soudu ohledně výkladu čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod obstát. Číslovací plán totiž stanoví zákazy jen ve formě nezávazných poznámek pod čarou. Poznámku č. 9 „Určeno hlasovým a nehlasovým službám“ je z tohoto důvodu nutno ve vztahu k přístupovému kódu 900 nebo 909 považovat za zcela irelevantní. Fakt, že „Změnou č. 1“ Číslovacího plánu ze dne 24. 6. 2002 došlo i ke změně definice služeb přiřazených k předmětným přístupovým kódům, a v rámci toho i k vypuštění poznámky č. 9, nelze považovat za změnu v tom smyslu, že nadále není možné přístupový kód 900 nebo 909 používat pro nehlasové služby se zvláštním tarifem. Číslovací plán nijak neřeší případný konflikt mezi obsahem služby se zvláštním tarifem (např. obchodní a odborné služby - kód 900) a formou poskytování takové služby (prostřednictvím sítě Internet nebo veřejné datové sítě – přístupové kódy 971 a 976). S ohledem na skutečnost, že z žádného předpisu ČTU nevyplývá, s jakým přístupovým kódem má být poskytována obchodní a odborná služba ze zvláštním tarifem, nelze poskytování takové služby pod kterýmkoliv přístupovým kódem považovat za porušení Číslovacího plánu.

Stěžovatel zdůrazňuje, že správní orgány při stanovení výše sankce vycházely z výše způsobené škody, když napadené rozhodnutí odkazuje na potencionální ohrožení všech koncových uživatelů služby přístupu ke službám sítě Internet, aniž by však správní orgány v tomto směru vedly jakékoli důkazní řízení. Část napadeného rozhodnutí týkající se výše uložené sankce je tak nepřezkoumatelná, přičemž soud se touto nepřezkoumatelností vůbec nezabýval. V posuzovaném případě neexistuje žádná přímá ani nepřímá souvislost mezi případným protiprávním jednáním stěžovatele a případným poškozením uživatelů Internetu. Pokud totiž došlo ke změně nastavení počítače tak, že namísto původního přístupového kódu 971 byl pro spojení použit kód 90X, stalo se tak s vědomím uživatele, když pro jakékoli stažení programu ze sítě Internet do počítače je nutný souhlas uživatele.

Stěžovatel se neztotožňuje se závěrem soudu, že nereagoval na včasná oznámení o porušení právních předpisů a nečinil kroky k ochraně uživatelů telekomunikačních služeb, neboť dle jeho tvrzení reagoval, jakmile se prokazatelně o porušení právních předpisů dozvěděl.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil.

Ze soudního a správního spisu zejména vyplynulo, že ČTU při šetření obdržených námitek proti vyřízení reklamací koncových uživatelů, týkajících se vyúčtování ceny za telekomunikační služby zjistil, že volání ke službám sítě Internet realizovaná prostřednictvím čísel přístupového kódu 971 jsou různými programy umístěnými na některých „www“ stránkách přesměrována přes čísla 900 609 906, 900 609 907, 900 609 908, případně další čísla číselné řady 900 AB 99 00 až 900 AB 99 20, přidělená rozhodnutím ČTU ze dne 4. 2. 2002, č. j. 35697/2001-610 stěžovateli k poskytování obchodních a odborných služeb se zvláštním tarifem. Dále bylo zjištěno, že stěžovatel uzavřel smlouvy o poskytování veřejné telekomunikační služby ProfitCall se společností T. G. s. r. o. a S. K. L., a zapojil pro účely poskytování této služby výše uvedená čísla. Po přesměrování volání byl uživateli účtován místo běžného tarifu za připojení k síti Internet zvýšený tarif (zpravidla 60 Kč za minutu). Vyúčtování za takto přesměrovaná připojení ke službám sítě Internet představují u jednotlivých reklamovaných měsíčních vyúčtování za telekomunikační služby částky řádově i několik desítek tisíc Kč. Jednáním spočívajícím v přesměrování volání ke službám sítě Internet přes čísla přidělená stěžovateli k poskytování obchodních a odborných služeb se zvláštním tarifem tak docházelo k výraznému poškozování a k nenapravitelné újmě na právem chráněných zájmech telefonních účastníků, uživatelů služby přístupu ke službám Internet. Technicky se jednalo o to, že během prohlížení některých internetových stránek je do PC uživatele stažen program, který způsobí ukončení volání s tarifem Internet 2002 a zavolá na internet prostřednictvím služby se zvláštním tarifem 90X, která je umístěna v síti stěžovatele. Čísla 90X jsou však vyčleněna pro hovory se zvláštním tarifem, naopak pro přístup k síti Internet a veřejným datovým službám se zvláštním tarifem je vyčleněno číslo 976. O tomto novém hovoru neměl uživatel buď žádnou, nebo pouze nedostatečnou či zamlženou informaci, a nejedná se tedy o službu, kdy uživatel vědomě souhlasí s přesměrováním.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasační stížnosti [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen.

Základní otázkou posuzovaného sporu je, zda je vůbec stěžovatel odpovědným za správní delikt ve smyslu ustanovení § 97 odst. 1 písm. k) a § 97 odst. 1 písm. t) telekomunikačního zákona, za který mu byla udělena pokuta ve výši 2 500 000 Kč, a pokud ano, zda je výše udělené sankce přiměřená vzhledem k povaze protiprávního jednání.

Dle § 13 odst. 2 telekomunikačního zákona lze telekomunikační činnosti vykonávat jen na základě telekomunikační licence nebo generální licence nebo povolení či oprávnění, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Dle § 53 odst. 1 telekomunikačního zákona jsou osoby, které vykonávají telekomunikační činnosti podle generální licence, povinny postupovat podle zákona a za podmínek stanovených generální licencí.

Dle ustanovení § 97 odst. 1 písm. k) telekomunikačního zákona ČTU uloží pokutu až do výše 5 000 000 Kč právnické nebo fyzické osobě podnikající podle zvláštního právního předpisu, která vykonává telekomunikační činnosti v rozporu s podmínkami stanovenými správním rozhodnutím nebo generální licencí, popřípadě v rozporu s opatřením nebo předběžným opatřením ČTU.

Dle ustanovení § 97 odst. 1 písm. t) telekomunikačního zákona ČTU uloží pokutu až do výše 5 000 000 Kč právnické nebo fyzické osobě podnikající podle zvláštního právního předpisu, která využívá číslo, číselnou řadu, jméno nebo adresu bez rozhodnutí ČTU o přidělení čísla, číselné řady, jména nebo adresy, popřípadě v rozporu s plánem čísel, jmen nebo adres.

Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit námitce stěžovatele, že se generální licence č. GL-25/S/2000 nevztahuje na poskytování služeb se zvláštním tarifem a jeho tvrzení považuje za ryze účelové, odporující jeho vlastní prezentaci služeb ProfitCall, např. ve výroční zprávě společnosti z roku 2003, [www.gtsnovera.cz/file/cs/media/Aliatel_VZ_2003_CS.], ale především obsahu jím uzavíraných smluv, a jím předkládaných dokumentů.

Předně je třeba souhlasit se závěrem městského soudu, že žádnou telekomunikační službu nebylo v posuzované době možné poskytovat bez příslušného povolení ČTU. Generální licence č. GL-25/S/2000 byla vydána k poskytování přídavných a dalších služeb založených na přenosu hlasu. Tato generální licence opravňuje fyzické a právnické osoby (dále jen poskytovatele služeb) poskytovat v licenci uvedené služby podle zákona, a za podmínek stanovených touto licencí. Pokud je k poskytování služeb nezbytné přidělení čísel, má poskytovatel služby právo požádat ČTU o přidělení přístupového čísla podle Číslovacího plánu veřejných telefonních sítí vydaného v částce 9/2000 Telekomunikačního věstníku. Poskytovatel služeb podle této licence je povinen se písemně přihlásit k registraci u ČTU prokazatelně doručenou přihláškou, která je součástí generální licence. Přihlášku k registraci doloží všeobecnými podmínkami pro poskytování telekomunikačních služeb, které bude poskytovat.

Sám stěžovatel ve své žádosti o registraci ze dne 6. 2. 2002 uvedl, že hodlá poskytovat služby vymezené pod písmeny a) až c) této licence. Tato licence u služeb pod písmenem c) charakterizuje obsah těchto služeb jako služby umožňující účastníkům pasivní nebo interaktivní styk s databázemi služby např. audiotextové informační služby, služby pro dospělé, a obchodní služby. Poskytovatelem obsahu těchto služeb může být jak držitel osvědčení o registraci poskytování telekomunikačních služeb a rozhodnutí o přidělení čísel přístupového kódu číslovacím plánem určeného pro přístup k těmto službám, tak i jiný subjekt, pokud mu oprávněný poskytovatel služby poskytování této služby smluvně umožní.

Obdobně stěžovatel ve své žádosti o přidělení čísel přístupových kódů 900 a 909 Číslovacím plánem ze dne 19. 12. 2001 výslovně uvedl, že je držitelem telekomunikační

licence a osvědčení o registraci pro poskytování telekomunikační služby „veřejná služba se zvláštním tarifem“, a tato čísla mu byla v požadovaném počtu přidělena.

Z rozhodnutí ze dne 18. 12. 2002, č. j. 31093/2002-610 o přidělení čísla je zřejmé, že držitel přiděleného čísla je oprávněn využívat číslo pouze pro účel, ke kterému bylo přiděleno v souladu s Číslovacím plánem veřejných telefonních sítí zveřejněným v Telekomunikačním věstníku v částce 9/2000 z 25. 9. 2000 ve znění Změny č. 1 zveřejněném v Telekomunikačním věstníku v částce 7/2002 z 15. 7. 2002. Čísla přístupových kódů 900, 906 a 909 byla číslovacím plánem určena právě pro hlasové, nikoli datové zprávy. Pro datové zprávy resp. pro přístup k síti Internet bylo jako přístupový kód určeno číslo 971, resp. číslo 976 pro přístup k síti Internet a veřejným datovým službám se zvláštním tarifem. Pokud Číslovací plán určuje, pro jaké účely lze jednotlivá čísla používat, je vyloučeno používat tato čísla pro účely jiné. Námitky stěžovatele směřující do poznámek pod čarou v Číslovacím plánu jsou proto nedůvodné.

Ve smlouvě mezi stěžovatelem a společností T. G. s. r. o. o poskytování služeb s názvem ProfitCall900, ProfitCall906 a ProfitCall909 ze dne 28. 11. 2002 je stěžovatel jako poskytovatel posuzované služby výslovně uveden. V souladu s všeobecnými podmínkami pro poskytování veřejných telekomunikačních služeb, které jsou nedílnou součástí výše uvedené smlouvy, poskytuje stěžovatel mimo jiné „Veřejnou službu zprostředkování přístupu uživatelů ke službám Internet“ a to na základě osvědčení o registraci č. 345/610 podle generální licence č. GL 28/S/2000, zatímco „přídavné a další telekomunikační služby založené na přenosu hlasu“ poskytuje na základě osvědčení o registraci č. 220/610 podle generální licence č. GL 25/S/2000.

S ohledem na výše uvedené byl stěžovatel na základě registrace k této generální licenci jako držitel osvědčení ze dne 12. 2. 2001, č. j. 220/610 oprávněn poskytovat toliko veřejné telekomunikační služby se zvláštním tarifem, o něž v žádosti o registraci požádal. Jako držitel licence, jakož i rozhodnutí o přidělení číselných řad podle § 69 a násl. telekomunikačního zákona je tak stěžovatel primárním nositelem povinnosti zajistit, aby tato čísla byla užívána v souladu s číslovacím plánem. Této povinnosti se nemůže zprostit tím, že umožní využívání předmětných čísel třetí osobě. V takovém případě odpovídá za porušení stanovených podmínek touto třetí osobou, i kdyby toto porušení sám nezavinil. Odpovědnost za správní delikt podle § 97 odst. 1 písm. k) a písm. t) zákona o telekomunikacích je odpovědností objektivní. V této souvislosti je navíc nutné dodat, že ze smlouvy uzavřené stěžovatelem se společností T. G. s. r. o. ze dne 28. 11. 2002 jednoznačně vyplývá, že žadatel požadoval přístupové kódy k „placeným internetovým službám“ (část „Zvláštní ujednání smlouvy“), a stěžovatel tak od samého počátku věděl, že jeho smluvní partner v rozporu s obsahem obchodní nabídky služby ProfitCall90 uzavírá smlouvu za účelem poskytování služby přístupu do sítě Internet, a musel být srozuměn s tím, že na číslech jemu přidělených pro účely poskytování služby v souladu s udělenou generální licencí, tj. hlasové služby se zvláštním tarifem, budou poskytovány i služby datové, tj. zprostředkování přístupu ke službám sítě Internet. Z hlediska odpovědnosti stěžovatele pak není relevantní, zda za předmětné protiprávní jednání lze případně postihnout i jiný subjekt.

Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani druhé stěžovatelově námitce, ve které namítá, že správní orgány při stanovení výše sankce vycházely z výše způsobené škody, když napadené rozhodnutí odkazuje na potencionální ohrožení všech koncových uživatelů služby „přístup ke službám sítě Internet“, aniž by však správní orgány v tomto směru vedly jakékoliv důkazní řízení.

Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s názorem městského soudu, že pro stanovení výše uložené sankce byla hodnocena veškerá zákonná kritéria. Námitka stěžovatele je nedůvodná, neboť sám žalovaný výslovně v napadeném rozhodnutí uvedl, že výše potencionální škody nebyla kritériem pro určení výše pokuty, neboť nebylo možné prokázat, jaká část z celkové sumy volání dle vykázaného objemu provozu na jednotlivých číslech v posuzovaném období byla uskutečněna na žádost uživatele telefonního účastníka o poskytnutí služby se zvláštním tarifem vědomě, a jaká část v důsledku pouhého přeměrování.

Skutečnost, že koncoví účastníci byli uvedeným mechanismem protiprávního jednání ohroženi, je však zřejmá, a to z reklamačních řízení k vyúčtování ceny za telekomunikační služby, které byly v podstatě prvotním podnětem k provedení příslušného šetření. Obdobně je poškozování koncových účastníků zřejmé ze zápisů z jednání mezi stěžovatelem a Č. T. z období leden až březen 2003. Tato skutečnost je tak zcela po právu jedním z relevantních kritérií pro úvahu o výši uložené sankce za předmětné správní delikty, a to bez ohledu na možnou výši potencionální škody. Obdobně se soud zcela vyčerpávajícím způsobem vypořádal i s námitkou, že stěžovateli bylo nesprávně kladeno za vinu, že protiprávnímu jednání poté, co bylo zjištěno, včas nezabránil. Ze zápisů z jednání mezi stěžovatelem a Č. T. z období leden až březen 2003 je zřejmé, že stěžovatel odmítal uznat, že dochází ke zneužití služeb, ačkoliv věděl, že žadatel společnost T. G. s. r. o. požadoval přístupové kódy k „placeným internetovým službám“ (část „Zvláštní ujednání smlouvy“), a stěžovatel tak od samého počátku musel být srozuměn s tím, že na číslech jemu přidělených pro účely poskytování služby v souladu s udělenou generální licencí, tj. hlasové služby se zvláštním tarifem, budou poskytovány i služby datové, tj. zprostředkování přístupu ke službám sítě Internet. Teprve dne 28. 3. 2003 však stěžovatel oznámil ČTU, že k 26. 3. 2003 bylo dohodnuto ukončení spolupráce mezi stěžovatelem a společností T. G. s. r. o. při poskytování veřejné telekomunikační služby se zvláštním tarifem, neboť není schopen účinně a prokazatelně zabránovat zneužití této služby.

Nejvyšší správní soud proto stížnostní důvody zakotvené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. neshledal naplněnými. V řízení před soudem totiž nebylo zjištěno nesprávné posouzení právní otázky městským soudem. Relevantní právní otázky byly naopak dle názoru Nejvyššího správního soudu posouzeny zcela v souladu se zákonem.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.), a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu